లేదు. మాకు మధ్య మధ్య స్వేచ్ఛగా నవ్వుదామన్నంత ఉత్సాహం వస్తుంది ఎందుకానవ్వు అని అడుగుతుంది అంతరాత్మ. నామనస్సు ప్రేమతో నిండి పొర్లిపోతున్నది అంటుంది నాబోటి ఆడది. ప్రేమతో నిండకేం జేస్తుందిలే, నీకూడూ నీగుడ్డా సంపాదించి పెట్టేటందుకు ఎవరినో ఒకర్ని సంపాదించుకున్నాక! అంటుంది అంతరాత్మ!" అంటూ మాణిక్యం సన్నగా నిట్టూర్చింది.

గంగాధరం ఆమెవంక దీనంగా చూస్తూ, "నువ్వట్లా అనుకుంటున్నావా?" అన్నాడు.

మాణిక్యం నవ్వి "నేనంటే నేనుకాదు. మీరు ముద్దు పెట్టుకోగానే నావళ్లు బంగారమయింది. మీరు ప్రేమించేటప్పటికి నేను దేవతనై పోయినాను!" అన్నది.

గాలిపాటు

ఆంజనేయశర్మ అరగంటనించీ అట్లా ఆకిటికీదగ్గిర నిలబడి ఆకాశాన్ని కప్పేస్తున్న కారుమబ్బులవంక ఆశ్చర్యంతో చూస్తున్నాడు.

అరగంటక్రితం ఈ ఆకాశం ఎంత నిర్మలంగాఉందీ! ఒక్క అరగంటలో ఎంత గాలివాన ముసించుకొనివచ్చిందీ! ఎంతకావాలి? గాలిపాటు !

జీవితంకూడా అంతే! తనసంగతేమిటి? ఇంచు మించు—ఒకటి రెండేండ్లు తక్కువగా—నలభై సంవత్స రాలపాటు ప్రశాంతంగా ఉన్న తన జీవితంమీద ఒక గాలి కొట్టింది. రెండునెలల కాలంలో తన జీవితంలో పెద్దతుపాను రేగింది. ఈ తుపాను తన్ను ఎక్కడికి కొట్టుకుపోతున్నదో, ఏ రాతిగుట్టలమీద తన జీవితాన్ని పరిసమాప్తి చేస్తుందో ఎవరుచెప్పగలరు?

ఈతుపాను సాగినకొత్తలో తను ఆ ఆవేశాన ఒళ్లు తెలియక, "ఇదే జీవించటమంటే! జీవశక్తి ఉన్నందుకు ప్రతి ఫలం ఇదే!" అనికూడా అనుకున్నాడు! ఇప్పుడాలోచిస్తే ఎంతపొరపాటు అభిప్రాయంగా కనిపిస్తున్నదీ!

ఈ తుపానుఅలలమీద తను తేలి ఈదగలిగితే! ఈగాఢాంధకారంలోకూడా తను దారి చూసుకోగలిగితే! అప్పుడు జీవశక్తి ఉన్నందుకిదే ప్రతిఫలం అనుకోవచ్చును పోనీ, అదిలేదే! ఈఅలలు తనని ముంచెయ్యాలని చూస్తు న్నై; తన జీవితాన్ని ఆవరించిన కాలమేఘాలు ఒక్క మెరు పైనా మెరవలేదు!...

ఆకల్యాణి ఒక్కసారి తన్నుచూసి నవ్వరాదూ? ఆతర వాత తనసంగతిఏమైనా తనకు దిగులు ఉండదు!...

ఈచీకట్లో గుడ్డిగా ఉండటంకంటె ఈ మెరుపుకు తన కళ్లు గుడ్డికావటం లక్షరెట్లు వాంఛనీయంకాదూ?

అకస్మాత్తుగా భయంకరమైన మెరుపొకటి ఆకాశాన్ని తూర్పునించి పడమరకు చీల్చివేసింది. ఆవెంటనే చెవులు పగిలిపొయ్యే ఉరుముకూడా వినవచ్చింది.

శర్మ నవ్వాడు. ప్రకృతి తన్ను పరిహాసిస్తున్నది!...

చావటానికి సిద్ధంగా ఉన్నానని తెలిసినవాడికి జరిగిపోయినదంతా వివరంగా స్ఫురణకు వస్తుందట. శర్మకుకూడా అట్లాగే గతమంతా జ్ఞాపకంరావటం మొదలుపెట్టింది — ఈ రెండు నెలలనించీ జరిగిందిమాత్రమే. అంతకుపూర్వం జరిగింది కాదు. అసలు అంతకుపూర్వం జీవించటమంటే ఏమిటో అతనికి తెలియదనే!...

ఆరోజున తను గుంటూరుస్టేషనులో ఓవరుబ్రిడ్జి మీద నిలబడి ఉండటమూ, ఎవరో తనపక్కకువచ్చి "ఏవూరండీ?" అని ప్రశ్నించటమూ, తను ఆమనిషిని చూచేలోపల ప్లాట్‌ఫారంమీది కళ్యాణి తనకళ్లబడటమూ, అంతా అతనికి స్ఫుటంగా కళ్ళయెదట కట్టినట్టుగా ఉంది ఇప్పుడు. కల్యాణిని చూడగానే తనకు మతి పోయింది అంతకుపూర్వం ఎంతమంది స్త్రీలను తనుచూసి ఉండలేదు? అప్పుడు తనేమీ కాలేదు. అప్పుడే ప్రారంభమయింది తన జీవితాన్ని తారుమారుచేస్తున్న ఈతుపాను. అదొకగాలి!

పక్కనఉండి తన్ను పలకరించిన మనిషిసంగతే మరిచిపోయి తను కల్యాణివంక మూఢుడల్లే చూడటం మొదలు పెట్టాడు. "చాలా అందమైన మనిషి!" అని తన పక్కనున్న వ్యక్తి అనేవరకూ తన కతన్ని గురించి ఆలోచనేలేదూ!

ఆదుర్మార్గుడు తననువాదనలో దించాడు. "అన్ని అదృష్టాలలోకీ మనకు కావలిసిన స్త్రీ లభించటం గొప్పఅదృష్టం" అన్నా డా వెంకటేశ్వర్లు.

“అన్ని దురదృష్టాలలోకీ అని మీ ఉద్దేశం అయిఉం టుంది” అని తను అందించాడు.

కాదన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు. “మాటవరసకు మీ కా ఆడదానిమీద మనసుపోయిందనుకోండి! మీరు తగినవిధంగా ప్రయత్నం చేస్తే, తగినంత ప్రయత్నంచేస్తే ఆమె మీకు సులభంగా లభిస్తుంది... అయితే ఏమిటంటే, మనవాళ్లు జీవచ్ఛవాలు. వీళ్ళు మనసారా దేన్నీ కోరటంగాని, కోరిన దానికోసరం తగినంత ప్రయత్నం చెయ్యటంగాని ఉండదు... మీరా మనిషివంక చూశారా! ఒక్క క్షణంలో మానసికంగా ఆమెతో సమస్తసుఖాలూ అనుభవించారా! ఒక్క-నిట్టూర్పు విడిచారా! ఆమె రైలెక్కి వెళ్ళిపోయిందీ! మీరు బ్రిడ్జి దిగి వెళ్ళిపోయినారా! అంతే జీవితాదర్శం. ఇందులో ఆత్మవంచన ఏమిటంటే మనం చాలా నీతిగా ఉంటున్నామని! ఈ నీతేమిటండి! సహం చచ్చినవాళ్ళకూ నపుంసకులకూ తప్ప ఇప్పటి నీతిచట్టం ఎట్లా పనికివస్తుంది చెప్పండీ? ఎవరైనా నీతిగా ఉంటున్నానని చెబితే ముందు నాకు తట్టేదేమిటంటే ఈమనిషిలో ఏదో పెద్ద లోట్ట ఉందీ అని!... మీరంటే మీరుకాదు, నేనంటే నేననికాదు! మాటవరస కంటున్నాను! ఏమంటారు?” అన్నాడా వెంకటేశ్వర్లు.

“మీరు చెప్పేది నా కర్థంకాలేదు. ఇంకొకడి భార్య యొక్క ప్రేమను పొందటానికి మీరు తగినంతప్రయత్నం ఏమి చేస్తారట? మీరన్నట్టు మాటవరసకే నాకామెమీద భ్రాంతి కలిగినట్టయితే ఆమెతో ముందు నేను మాట్లాడటానికి అవ

కాశం ఎట్లా కలగాలి? ఆమెకోసరం నేను ప్రయత్నం చెయ్యడమే అధర్మం కావచ్చు! ఆమెకు తన భర్తమీద ప్రేమా, తన శరీరముమీద అభిమానమూ, తనభార్యా ధర్మంమీద గురీ లేవని ఎట్లా అనుకోగలము?" అన్నాడు తను.

"ఎంత అమాయకులండీ మీరూ! ప్రేమఅనేది మానసికధర్మం. ప్రేమ లేకుండా వ్యభిచరిస్తున్నవా రెంతమంది లేరు? మనం మనసులో రోస్తున్నమనిషితో వెళ్లి ఆనందించవచ్చును. మీకు అనుభవం లేదు, పాపం. శరీరంమీద అభిమానమంటారా? స్త్రీగాని పురుషుడు వ్యభిచరించేటప్పుడు చేసుకునే ఆత్మవంచన ఏమిటో తెలుసునా? అవతలమనిషి శరీరాన్ని మనం పొందుతున్నామనే! మన శరీరాన్ని అవతలమనిషికిస్తున్నామని ఎవరూ అనుకోరు! అందుకని వ్యభిచరించటానికి శరీరాభిమానం ఎక్కడా అడ్డుగాదు. ఇక భార్యాధర్మంమీద గురా? పోనిస్తురూ! ఎంతో పతివ్రతలుగావున్న భార్యలను చూశాను. వాళ్లు ఇతరత్రా పోనికారణంచేత పతివ్రతలే కాని వాళ్లకి నగలమీదఉన్నగురి భర్తలమీద ఎప్పుడూ ఉండదనుకోండి! సర్వేజనాః కాంచన మాశ్రయంతే. ఈ కాలంలో డబ్బుతో కొనరానిదేదో మీరు చెప్పండి! హృదయాలు సహితం మార్కెట్టులో అమ్ముతున్నవి, బాబూ! ఈ కబుర్లెందుకు చెబుతారు!"

ఆ వెంకటేశ్వర్లును చూస్తే తనకు చెప్పరాని రోత పుట్టింది.

"ఇక ఆ విషయం పోనివ్వండి!" అన్నాడు.

"చూశారా! ఆ ముక్కతో ఆఖరూ! మనం దేన్నీ గాఢంగ వాంఛించలేం, బాబూ! నేను మొదటనే మనవి చేస్తినే! నేనింతసేపటినించీ మాట్లాడుతున్నాను, మీరు వాక్యంగానన్నా నన్నడిగారా 'ఆమనిషిని గురించి నాకేమైనా తెలుసునా అని? ఎందుకడుగుతారూ? ఆమనిషిని మీకు ఇప్పించటం నాచేతుల్లో ఉండవచ్చును. మీకు ఆమెమీద గాఢమైనవాంఛ లేకపోయిందిగాని, ఉంటే మీకు నేనెంతయినా యీసందర్భములో ఉపకారం చెయ్యగలగవచ్చును! సరే, శలవు! నేనూ ఆబండికే వెళ్తున్నాను," అని ఆ వెంకటేశ్వర్లు బ్రిడ్జిమెట్లు దిగటం మొదలుపెట్టాడు.

ఆసైతాను తన్ను బాగా రెచ్చగొట్టాడు. తన మగతనాన్ని ఆ వెంకటేశ్వర్లు ఛాలెంజి చేసినట్టయింది. అదీకాక ఆకల్యాణి ఎంతవాంఛనీయగా కనిపించింది! తనమనస్సులో ఆశఅనేది నాటి వెళ్ళిపోతున్నా డాసైతానుగాడు.

తను అతన్ని వెంబడించి మెట్లమీదనే పట్టుకుని, తనలో అంకురించిన ఒక్కసంశయమూ తీర్చుకొన్నాడు, "ఆమనిషి సానికాదు కద!"

"'ఎబ్బె' ఇల్లాలండీ. ఇంతవరకు భర్తమొహంతప్ప పరపురుషుణ్ణి ఎరగదు! ప్రమాణం చేస్తాను!" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

అతని ప్రమాణం ఒక్కటే అయితే తను నమ్మిఉండేవాడు కాదుగాని కల్యాణి మొహంచూస్తే తనకే తెలుస్తున్నది.

"ఆమనిషి నాకు నిజంగా కావాలి!" అన్నాడు తను వణుకుతున్న గొంతుతో "నువ్వు నిజంగా నాకేమైనా సహా

యం చెయ్యగలవా? ఎట్లా చెయ్యగలవ్వో నాకు అర్థం కాకుండా ఉంది. కాని నీరుణం ఉంచుకోను!”

వెంకటేశ్వర్లు నవ్వాడు. ఆనవ్వు! అదిచూస్తుంటే తనకు పైత్యవికారం కూడా కలిగింది.

“ఆమనిషి మీకు కావాలంటే నేనుతప్ప మీకు సహాయం చెయ్యగల వ్యక్తి ఇంకొకడు లేడు. నాకామనిషి మీద అంత అధికారం ఉంది. దాన్ని నేనింతవరక్కూ దుర్వినియోగంచేసి ఎరగను. కాస్తకూ కూస్తకూ దుర్వినియోగం చేసే తలంపుకూడా లేదులెండి.” అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

“నీకెంత ఆశఉంది? నీకామనిషిమీద ఏవిధమైన అధికారం?” అన్నాడు తను ఈపాటికి పూర్తిగా వణికిపోతూ.

“నాకేంతో ఆశలేదులెండి. నేనొక చిన్నవ్యాపారం తలపెట్టాను. దానికి పదివేలు కావాలి. ఆమెను నేను మీకిప్పించలేకపోతానని మీరెన్నడూ అనుకోకండి. ఆమెను మీ వశంచేసిన మరుక్షణం కాని మీరు నాకు డబ్బివ్వవద్దు. నేనామె మొగుణ్ణే!” అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు నిశ్చింతగా.

సిగ్గుమాలిన వెధవ! అయితే ఏం? తనమాట దక్కించుకున్నాడు. తనుకూడా ఏంచేస్తున్నదీ తెలియకుండానే పదివేలు కక్కాడు. అయిదువేలు అప్పుతెచ్చి మరీనూ!

ఈ నెల్లూరు కాపరంకూడా వెంకటేశ్వర్లు సలహా మీదనే. ఇక్కడ ఇల్లుకుదిర్చి తనదగ్గిర కల్యాణిని వదిలిపెట్టి వెంకటేశ్వర్లు మళ్లీ బెజవాడ వెళ్లిపోయినాడు.

తను ఫలానిచోట ఉంటున్నాడని ఎవరికీ తెలియదు— శాస్త్రికితప్ప. శాస్త్రికి తెలియకుండా వీల్లేకపోయింది. ఆ సై

తాను వెంకటేశ్వర్లు తను చేస్తున్న వ్యాపారానికి ఇంకా ఒక్క వెయ్యి తక్కువయినదంటూ వచ్చాడు. అనుకున్నంతా ఇచ్చేశాను, వేధించవద్దన్నాడు తను. వెంకటేశ్వర్లు ఒక వెధవనవ్వు నవ్వి, "అవును! నాకు తెలుసు. నేను రెండుమాటలవాణ్ణి కాను. నాకీ వెయ్యి అప్పుగాయివ్వండి. నేను మళ్లీయిస్తాను. కావలిస్తే ప్రామిసరీనోటు రాసిస్తాను!" అన్నాడు

ఆ అప్పుకూడా శాస్త్రి ద్వారా సృష్టించవలిసి వచ్చింది. అదివరకు అయిదువేలుకూడా, పాపం, శాస్త్రి సహాయపడ్డాడు. అతనికి ఇది ఇట్లా అని ఏమీ తెలియదు.

మొదటి వారంరోజులూ కల్యాణి తనవశం కాలేదు. తరవాత ఒకవిధంగా దారికి వచ్చింది. తను తృప్తిపడ్డాడా? ఈషణ్మాత్రమైనా లేదు!

తను నడివయస్సువాడు కాకుండా పాతికేళ్ళలోపువాడయితే తృప్తిపడి ఉండును. కాని ఇప్పుడు తనకు తెలుసును— ఆమెతో కాపరం చేస్తూకూడా ఆమెను స్పృశించలేకపోవటం ఏమిటో?

తను కల్యాణితో ప్రేమపూర్వకంగా దయగా మాట్లాడాడు. తన ప్రేమ ఆమెకు ఒక్కపిసరైనా బోధపడలేదు. ఆమె చెవికి తన మాటలేవీ ఎక్కలేదు. తను ఆమెను ఆలింగనం చేసుకున్నాడు. ఆమె కది అంటలేదు. తన చేతలు ఆమెలో ఎటువంటి వికారమూ కలిగించలేదు.

తన యింద్రియాలు తన్ను వశంచేసేసినవి కాని అతను రెండురోజులు ఆమెతో సంసారం చేసినతరవాత "ఇక ఈమెను స్పృశించరాదు. ఆమె నా సొత్తు ఎన్నటికీ కాదు!" అనుకు

న్నాడు. అట్లా ఉండగలిగితే ఎంతబాగుండిఉండేది! తను నిర్జీవ ప్రతిమతో క్రీడించటానికన్నా పాల్పడ్డాడని తెలుసుకోటానికంతో తలవంపులుగా ఉంది. తనవయస్సువ! తన వయస్సే లేకపోతే అది తెలుసుకోవటమే సాధ్యమయ్యేది కాదేమో!

"హృదయాలుసహితం మార్కెట్టులో అమ్ముతవి!" అని హృదయమేని టో ఎరగని ఆదుర్మార్గుడు చెప్పటమూ, తను విశ్వసించటమూ!

కల్యాణి హృదయం ఎంతకు అమ్ముడుపోతున్నదో ఆ వెంకటేశ్వర్లు వచ్చి చెప్పగలడా? ఏమిస్తే ఆ కల్యాణి తనంతట వచ్చి తననాక నవ్వుతూ చూస్తుంది? తనతో సరదాగా మాట్లాడుతుంది? అంతకంటె ఎక్కువకు పోనేవద్దు!

తను అజ్ఞానుడై సజీవమైన వ్యక్తికోసం చెయ్యిచాచాడు. ప్రాణంతో కూడుకున్న దేహం తనకు దొరికింది! ఆత్మ దక్కలేదు.

తనతో కాపరం చేస్తున్న కల్యాణిలో ఆత్మలేదు. ఆమె ఉద్రేకమనే దాన్ని జయించింది. ఆమెకిప్పుడు బాధకాని, భయంకాని, దుఃఖంకాని ఆశ్చర్యంకాని లేదు. తను స్టేషనులో ఆనాడు చూసిన మనిషిని తనూ వెంకటేశ్వర్లూ కలిసి హత్యచేశారు. ఈ హత్యకు కనీసం ఇంక్వెస్టయినా జరగలేదు.

ఇట్లా అవుతుందని తెలిసిఉంటే తను ఈపని చేసి ఉండడు. అసలు తన మనస్సే తనకు తెలియలేదు. తనకు నిజంగా కావలిసింది కల్యాణియొక్క ప్రేమ, ఆమె యౌవనం

కాదు. ఆమాట తను గ్రహించటానికి రెండునెలలు పట్టింది! ఇకనైనా తను గ్రహించవచ్చును—తనవయస్సున!

పాతికేళ్ళ లోపువాడి జ్ఞానేంద్రియాన్ని పూర్తిగా అరికట్టేదీ, వయస్సులో వివేకం సంపాయించలేనిదీ ఒక జంతువు తనలోకూడా ఉంది. ఈరెండునెలలనించీ తను దాని ప్రబోధం వింటూ ఉండిపోయినాడు. ఇక అసంభవం.

కల్యాణికి పద్దెనిమిది వెళ్ళలేదింకా. ఈ రెండునెలల నించీ తను తన వయస్సుకు సిగ్గుపడ్డాడు; ఇకనైనా తనుగర్వ పడటం ప్రారంభించాలి!...

ఎవరో తలుపుతట్టిన చప్పుడయింది.

"ఎవరువారు?" అన్నాడు శర్మ.

"శర్మా"

"శాస్త్రీ!" పాసెంజరులో వచ్చాడుకాబోలు.

శర్మ వెళ్ళి తలుపుతీశాడు. శాస్త్రి లోపలికివస్తూ "అబ్బ! ఏమిగాలి! విశాఖపట్టణానికి ఇరవైమైళ్లలోకి వచ్చిందిట తుపాను," అన్నాడు.

"మనకు ఫరవ్వాలేదులే!" అన్నాడు శర్మ నవ్వి.

"నాకంత ధైర్యంలేదు!" అన్నాడు శాస్త్రి శర్మవంక ఒకచిత్రమైన చూపుతిప్పి. "నీకు చాలా దగ్గరలో ఉన్నదని చెప్పటానికి స్వయంగా వచ్చాను!"

"కూర్చో! కొంచెం నెమ్మదిగా మాట్లాడు. పక్కగదిలో కల్యాణి నిద్రపోతున్నది!

"ఈ వ్యవహార మేమిటో స్వయంగా కనుక్కుందామనికూడా వచ్చాను!"

"అదంతా పెద్దపొరపాటు. నేనిట్లా పప్పులో కాలు వేస్తానని ఎన్నడూ అనుకోలేదురా, శాస్త్రీ!"

"పోనీ, త్వరలో మేలుకొన్నావంతే చాలు. నామటుకు నాకు పశ్చాత్తాపంలో నమ్మకం ఉంది!"

"సరే, నాకు లేదు! నేనేంచెయ్యను? నిష్కారణంగా ఒక అమాయకురాలి ఆత్మను హత్యచేసేశాను. ఇప్పుడు నేనేంచేస్తే ఆమనిషి మామూలుమనిషి అవుతుంది? ఆమె అట్లా అయిపోయిందని పశ్చాత్తాపమేకాని నాకు, నేను చేసిన పనినిగురించి ఇంకేవిధంగానూ పశ్చాత్తాపపడ్డటంలేదు. నా డబ్బు ఖర్చయిందని పశ్చాత్తాపంలేదు—"

"ఆకోమటి నిన్ను కోర్టు కీడ్చెయ్యబోతున్నాడని పశ్చాత్తాపం ఉందా? నీకేమీ మిగలదని తెలుసుకున్నావా?"

"ఆమెను భర్తనుంచి విడదీశానని పశ్చాత్తాపంలేదు. వాడు పరమనీచుల్లో ఒకడు. ఈసుకుమార పుష్పానికి వాడు విషవాయువు. కాని, శాస్త్రీ, కల్యాణిని చూస్తే నాకు కడుపు తరుక్కుపోతున్నదిరా! ఎవరైనా ఆమెను నవ్వించగలిగితే— పోనీ ఆమెకంట రెండుచుక్కలు కన్నీరైనా కార్పించగలిగితే— నేనామెను వారివశంచేసి పోయి సన్యసిస్తాను. నేను ఎంతో ఆపేక్షగా ఉన్నాను. ఆమె గమనించదు. నేను తనకోసం చావటానికి సిద్ధంగా ఉన్నానని గ్రహించదు. ఇంకా ఏమో నా చేత సాధ్యతుందనుకుని ఇంతకాలం గడిపాను. ఇక కనువిప్పయి పోయింది. నాచేత ఏమీ కాదు."

"మెల్లిగా మాట్లాడు! నన్ను గట్టిగా మాట్లాడవద్దంటివే! ... సరే, ఇందాక నేనేదో చెప్పవచ్చాను. నువువినిపించుకోలేదు!"

"వినిపించుకున్నాను. ఆ సెట్టినన్ను కోర్టుకెక్కిస్తే ఇక్కడ నేను సెట్టిని మిగులుతానన్నావు. పోనీ! కోర్టుకూడా ఎందుకు? అంతా సెట్టికిరాసిచ్చి నేను అడుక్కుతింటాను... కాని కల్యాణి ఏమవుతుంది? మళ్ళీ ఆ వెంకటేశ్వర్లు వాతపడుతుంది. వాడు మళ్లీ ఆమెను ఇంకొకరికి ఇట్లాగే అమ్ముకుంటాడు."

"దానికి నువ్వేం చెయ్యగలవు? రేపు నీదగ్గిర్నించి తనభార్యను తీసుకుపోయి ఇంకొకరికి అమ్మవచ్చును ... ఎంతకుకొన్నా వీ మనిషిని !"

"ఇది కొనటమూ అమ్మటమూ కాదు; లంచం. నన్ను ప్రేమించగలందులకు కల్యాణికి కానీ యిచ్చిఉండను. ఆ దుర్మార్గుడు ఆమెను వదిలిపోయేట్లు నాకు పదివేలు లంచం ఇచ్చాను !"

"నాకంతా ఒకటిగానే ఉంది—నువ్వేదో గొప్ప పేరు పెట్టుతున్నా వనుకొంటున్నావుగాని!... నువ్వింత ఉదాసీనుడవై ఉంటావని నే నెరగను. లేకపోతే నేను స్వయంగా ఇంత దూరం రాకపోదును!" అని శాస్త్రి లేచాడు.

శర్మ నవ్వుతూ, "నిన్ను చూడటం నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది. పశ్చాత్తాపపడకు! నన్ను చూసి సంతోషంగా ఉందని కాస్త నిన్ను నువ్వు నమ్మించుకో. పశ్చాత్తాపపడవు!" అన్నాడు.

ఈ కబుర్లతో ఏంపని అవుతుందన్నట్టు శాస్త్రి తల అడ్డంగా తిప్పి "నేను వెళ్ళిరానా? స్టేషనులో కాస్త నడుం వాల్చి, మెయిలులో తిరిగిపోతాను!" అని శాస్త్రి సెలవు తీసుకున్నాడు.

అతను వెళ్ళినతరువాత ఎంతోసేపు శర్మ వాకిట్లో నిలబడి లోపలికి వెళ్ళబోతూ, ఆకాశంవంక చూశాడు.

ఒక్క మేఘమైనా లేదు! ఆగాలికి ఎక్కడివక్కడ పరారిఅయిఉండాలి. అంత భయంకరంగా ముసిరుకుని వచ్చిన తుపానుమేఘాలు ఇట్టే చెల్లాచెదరైపోయినై చిత్రం.

కాని తనకు ముసిరుకుని రాబోతున్న ప్రళయానికి అడ్డేముంది?

శర్మ అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ పడకగదిలోకి వెళ్లాడు. తగ్గించిఉన్న దీపం హెచ్చించి ఒక్కసారి కల్యాణి మొహం చూసి మరీ నిద్రపోదా మనిపించింది. ఎంతో ప్రయత్నం చేశాడు ఆకోరిక చంపుకుందామని. ఊరికే చూసినంత మాత్రాన పొరపాటేమిటని దీపం పెద్దచేసి చప్పుడుచెయ్యకుండా కల్యాణి పక్కదగ్గిరికి వెళ్ళాడు.

కల్యాణి కళ్లు తెరుచుకునిఉంది. అతనిమొహాన ఆశ్చర్యంచూసి, నవ్వుతూ చేతులు చాచింది. శర్మ తనకళ్ళను తను నమ్మలేకపోయినాడు, స్తంభంమాదిరిగా అట్లాగే నిలబడి పోయినాడు.

"నేనంతా విన్నాను నాతో ఈమాట అదివరకెందుకు చెప్పలేదూ? మావారు మీడబ్బంతా ఎక్కడదాచిఉంటారో నేనూహించగలను. రేపే బయలుదేరివెళ్ళి అదంతా తెచ్చుకుందాం. పొద్దుపోయింది. నిద్రపోదాం రండి!" అన్నది కల్యాణి.